

hed. Retsplejerådet foreslår derfor en bestemmelse om, at retsmæglingens fortrolighed ikke er til hinder for, at en part kan videregive en oplysning, som hidrører fra parten selv. Retsplejerådet bemærker dog, at adgangen til videregivelse af oplysninger kan være begrænset af tavshedspligt efter anden lovgivning, og sådanne andre regler bør efter Retsplejerådets opfattelse fortsat gælde ved siden af den foreslåede regel.

Retsplejerådet foreslår endvidere, at videregivelse af fortrolige oplysninger fra retsmæglingen kan ske, hvis det følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov, at oplysningen skal videregives.

Retsplejerådet anfører, at den foreslåede bestemmelse om retsmæglingens fortrolighed også indebærer, at en tredjemand, der deltager i retsmæglingssmøder, har tavshedspligt, således at tredjemanden som udgangspunkt ikke må videregive oplysninger fra retsmæglingen, medmindre andet aftales, eller oplysningerne i øvrigt er offentligt tilgængelige. Retsplejerådet finder, at de undtagelser til forbuddet mod at videregive fortrolige oplysninger, der som nævnt ovenfor foreslås for parterne, ligeledes bør finde anvendelse med hensyn til en tredjemand, der deltager i en retsmægling. En tredjemand, der deltager i en retsmægling, bør således frit kunne videregive en oplysning, der hidrører fra tredjemanden selv, ligesom tredjemanden kan videregive oplysninger fra retsmæglingen, hvis det følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov, at oplysningen skal videregives. Som eksempel på sidstnævnte nævner Retsplejerådet reglerne i lov om social service om offentligt ansattes pligt til at indberette vanrøgt af børn.

Retsplejerådet bemærker, at retsmægleren – uanset om denne er domstolsjurist eller advokat – vil være underlagt tavshedspligt efter de almindelige regler herom og vil kunne straffes for uberettiget videregivelse af fortrolige oplysninger fra retsmæglingen, jf. henholdsvis straffelovens § 152 for domstolsjurister og straffelovens § 152, jf. retsplejelovens § 129 for advokater. Efter straffelovens § 152, stk. 3, er en oplysning fortrolig, når den ved lov eller anden gyldig bestemmelse er betegnet som sådan, eller når det i øvrigt er nødvendigt at hemmeligholde den for at varetage hensyn til offentlige eller private interesser. Der er efter Retsplejerådets opfattelse derfor ikke behov for at indføre særlige bestemmelser vedrørende retsmæglerens tavshedspligt og videregivelse af oplysninger ud over den generelle bestemmelse om, at oplysninger, der fremkommer under en retsmægling, er fortrolige, medmindre parterne aftaler noget andet, eller oplysningerne i øvrigt er offentligt tilgængelige.

Retsplejerådet har overvejet, om der bør indføres særlige bestemmelser, hvorefter parterne og tredjemand, der deltager i retsmæglingen, på tilsvarende måde som retsmægleren skal kunne straffes for uberettiget videregivelse af fortrolige oplysninger fra retsmæglingen. Retsplejerådet finder imidlertid ikke grundlag for at foreslå sådanne regler. Retsplejerådet lægger herved navnlig vægt på, at den part eller tredjemand, der bryder sin tavshedspligt, efter omstændighederne vil kunne pådrage sig et erstatningsansvar over for den part, der måtte blive pådraget et tab, som følge af den uberettigede videregivelse af oplysninger, ligesom en uberettiget videregivelse af fortrolige oplysninger i nogle tilfælde kan være omfattet af straffelovens regler om fredskrænkelser. Retsplejerådet finder, at dette må anses for at være tilstrækkeligt til at varetage hensynet til, at der ikke sker uberettiget videregivelse af fortrolige oplysninger.

Der henvises til betænkningen side 157-161.

3.8.2. Justitsministeriet er enig i Retsplejerådets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

I forbindelse med høringen over betænkningen har det været anført, at parterne bør have pligt til at møde personligt under retsmæglingen og ikke bør have mulighed for at aftale noget andet.

Justitsministeriet er enig med Retsplejerådet i, at hensynet til at opnå en succesfuld retsmægling taler for, at parterne bør møde personligt under retsmæglingen, og dette bør derfor være udgangspunktet. Justitsministeriet er imidlertid også enig med Retsplejerådet i, at det ikke bør være udelukket at fravige dette udgangspunkt, således at det i forbindelse med fastlæggelsen af det enkelte møde kan aftales, at en eller begge (alle) parter ikke behøver at være personligt til stede.

Det har i forbindelse med høringen over betænkningen endvidere været anført, at der bør åbnes mulighed for, at parterne kan aftale at inddrage andre berørte som direkte parter i mæglingen (dvs. ud over eventuelle tredjepersoner, der inddrages som særligt sagkyndige mv.)

Når behandlingen er en civil sag er begyndt ved retten med et eller flere krav, kan inddragelse af en ny part i sagen ske ved, at den nye part indstævnes i sagen af en af de hidtidige parter (ad citation), jf. retsplejelovens § 250, stk. 2, eller ved at tredjemand selv indtræder som part i sagen (hovedintervention), jf. retsplejelovens § 251. Retsmægling kan som nævnt alene anvendes i sager, der allerede verserer ved retten. Efter Justitsministeriets opfattelse bør en tredjemand derfor